

MikroExpedice 2012 TOUR DE LABE

aneb

...je Polabí opravdu rovina?...

MikroExpedice

4. - 8.7

Sraz je na Hlaváku v 17.45. Je to trochu honička, ale naši Plzeňští přátelé to mají horší. S Lenkou se do místa srazu přepravujeme vlakem. Jak jinak z Vršovic, že?

Koukám, že jsme tu poslední. Tak to je krása. Než se stačila Lenka seznámit s Katkou a Katka s Michalem a Standou, bylo přiděleno našemu spoji nástupiště. Aha, kdo že to tu vlastně je? Kromě asi tak milionu ostatních lidí Lenka, Katka, Šnek, Michal, Standa, a moje neuvěřitelnost Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	965	0	0	24

Přechod na nástupiště proběhl v klidu. Také nakládká nevykazovala záporné zážitky. Ani nová jízdenka nepřinesla zádrhel. A velké plus byl výběr kupé, které pro nás během nakládky zajistila Katka.

Byl v něm pán a ten byl světovej. Důchodový věk, vystudovaný chemik,

sranda s ním byla neskutečná, neustále se snažil ohrabávat Katku. Vystupoval v

Poděbradech a pokoušel se nám vnútit myšlenku, že i tady teče Labe a tudíž nic nezkažíme, když vystoupíme s ním a náš záměr jet Labe na kole tímto nijak neutrpí. Naopak my se ho snažíme přesvědčit, že se doma staví pro kolo a pojede s námi. Nakonec za bouřlivého loučení vystoupil.

Pár minut na to jsme přestupovali i my. Což výstup, ten proběhl v pohodě. Nakládka do druhého vlaku trochu vážla a pak přišlo vystřízlivění. Paní velmi rozměrná průvodčí nám sdělila, že do cíle nedojedeme. Prý je výluka. Velmi se podívovala, že o ní nevíme. Prý trvá teprve od března. Aha, to je pro ČD moc krátká doba aby to stihli vyvěsit na internet.

Cesta nepřinesla zvláštních zážitků a tak jsme v klidu vystoupili ve Staré Pace. Což je slabých 28 kilometrů od původního cíle. Do náhradních autobusů se prostě nejdeme.

Michal, takto momentální šéf, začal přepočítávat trasu. Začíná to drhnout. Původně slíbil cestu kolem Labe, z kopce, s větrem v zádech. Ted' připustil, že pojedeme i do vršku. Před nádražím jsme natrefili na plán vesnice s výjezdy. Vybrali jsme ten, který byl nejvíc pravděpodobný. Pak přišel Michal, zapnul navigaci a vedl nás opačným směrem. Začalo to dobře. 200 metrů po rovině. Pak ostrá levá a ostře nahoru. Spadnul mi řetěz. Lence také. Oprava proběhla zdárně.

Kopce byl opravdu příkrý. Ostatní na nás čekali po asi půl kilometru na horizontu. Ale rovina se nekonala. Hned za zatáčkou pokračuje brutální stoupání. To ještě dávám. Ale další výstup je nemožný. Jdeme pěšky a velmi pomalu. Je to příšerné. Kromě toho se stmívá a cesta je mokrá. Za dost dlouho jsme se dostali až nahoru. Krásná louka, ale hned vedle barák. Hmm, tak jedeme dál. Cesta dolů nebyla o nic jednodušší. Lenka začala kvičet, že jí bolejí ručičky. Doploovali jsme se dolů. Ale žádná pohoda. Dokonce jsme si po polní cestě asi 100 metrů zajeli. A pak uprostřed ničeho čekali na přejezdu, až přejede vlak. Ale polní, mokrá a bahnitá cesta tím neskončila. A tak pokračujeme Polabskou nížinou, tmou a mokrem, až jsme konečně dojeli na silnici. Po ní jsme pokračovali tmou a malým provozem až do vesnice Horka u Staré Paky. Tady mi došla trpělivost a začal jsem se dožadovat noclehu.

Za pár minut jsme jej našli. A luxusní. A začali jsme se stavbou přístýpků. Byla to veliká legrace. Což já s Lenkou a naše doupě, nám už to docela jde, ale Michal s Katkou a stan, to nemělo závalu. Ale nakonec se dílo zdařilo a samozřejmě jsme se slezli u nás v

doupěti. A vařil se čaj s Rumem a jedly se dobroty, prostě pohoda. A těch keců... Spát jsme šli v naprosté pohodě v půl druhé...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Horka u st Paky	34,1	980	14,5	9,6	25 - 15

Ráno 5.7. čtvrtek

Probudili jsme se v sedm. No hrůza. Ze stanu Michala a Katky sem doléhají kecý a buděj mě.

Je krásné slunečné ráno.

Snídáme hlavně z Michalových zásob, balíme a odjíždíme.

Sjeli jsme na silnici a po hlavní v kráse, pohodě a slunečným, až horkým dopolednem, až do Hostinného. Jelo se báječně.

Ve městě samotném jsme trochu nakoupili a na odjezdu z něj dali pivko. Výčepák nám radil kudy dál a zejména zdůrazňoval pětikilometrový kopec nahoru. Tak uvidíme.

Trochu to kontrastuje s Michalovým ujišťováním, že jedeme podél Labe, tedy z kopce a s větrem v zádech. No uvidíme. A viděli jsme. Nejdříve jsme upalovali dolů. Krása. A ten kopec? Ano, kopeček. Nic výrazného. Akorát nahoře místo slíbené hospody je hřbitov. Taky dobrý. Akorát mám pocit, že tam bude váznout donáška piva. Ale pravda, za dalších pár metrů hospoda je.

Dig.

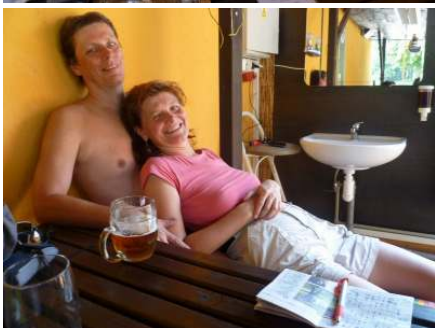
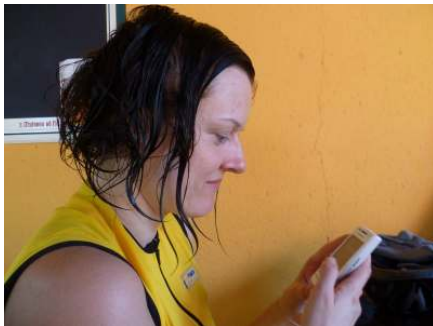
Doplňuji info, že se jednalo o obec Nemojov a restaurační zařízení bylo velmi rozlehlé a velmi pěkně zařízené, dokonce mi připadalo, že bylo na místní poměry předimenzované. Ale třeba ne, třeba tu byli nadprůměrní spotřebitelé moku a jídel.

Sar.

Zastavujeme tam, zaujímáme posez u stolu.

Hned za náma je umyvadlo. Vykoupali jsme se. I nabídka vypadá dobře, jídlo samotné také stálo za to, odpočinek bodnul, prostě paráda.

Dostali děkovátka a pak jsme se odebrali na rozpálenou silnici a pokračovali v cestě. Tentokrát z kopce dolů. A docela svižně. Až tak, že jsme minuli odbočku k přehradě...

Dig.

S názvem Lesní království neboli vodní nádrž Bílá Třešná Sar.

... kam jsme chtěli zajet. A než jsme se vzpamatovali, byla tu cedule Dvůr Králové n. L. No nic, máme důvod se sem někdy vrátit. Město jsme projeli bez zážitků stojících za záznam a pokračovali na Kuks. Jednak je tam zámek, přesněji špitál a jednak sochy od Matyáše Brauna. Jelo se výborně. Akorát je vedro. V Kuksu jsme za chvíli. Zastavili jsme u zmrzlinárny, protože dámy neustále klapou zobákem, že my máme své pivo, kdy chceme, ale zmrzlina je jen jednou za uherák. Dobrá, dostaly, co chtěly.

...no řučůj! Málo chmele, žádáná pěna, barva mizernáá...

Pak jsme se rozdělili na tři skupiny. Skupina A projevila touhu se jít kulturně uspokojovat. Skupina B chce dobrovolně hlídat kola a skupina C hlídá skupinu B. Takže Šnek a já zůstáváme u kol. Já proto, že už jsem tuto památku navštívil a Šnek proto, že je línej.

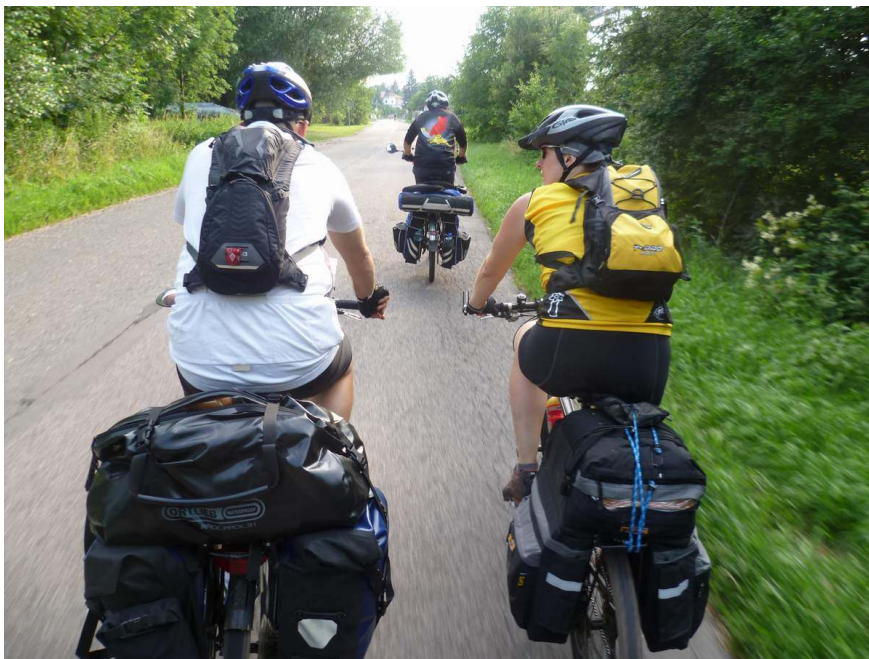
Jo, to jsem neřekl. Stojíme ve vesnici, odtud je to po schodech dolů a pak po cestě hodně nahoru, zakončeno opět schodištěm. Skupina A odešla. A my? Přeci pivo. Hned vedle je hospoda. A pak relax.

Skupina A se vrátila po 45 minutách. Před odjezdem jsem ještě mordoval řazení Lenčeho nového kola a pak hajdy dál. Předběžný cíl Jaroměř.

Michal nás zase protáhl bahnem a pak jsme se ocitli ve městě. A hned k Tesco.

Proběhlo doplnění zásob a jedeme dál. Michalova navigace nás chvíli tahá po všech předměstích, až jsme město konečně opustili. Jedeme okreskama mimo hlavní a jede se dobře.

Jenom Šnek má nějaký útlum. Prý se přehřívá. No, je horko. V souvislosti s tím se Lenka hlasitě dožaduje koupání. Projeli jsme kolem několika rybníků, avšak Michal

nebere Lenčin požadavek vůbec na vědomí. Až u jednoho, když se zastavilo kvůli navigaci, se do boje za rybník postavil také Šnek. Pak nastala výměna názorů na to, jestli je opravdu bezpodmínečně nutné dojet na Kunětickou Horu, což vehementně prosazuje Michal. Než se to vyřeší, chytil jsem Lenku a doprovodil ji k rybníku. A také se posléze účastnil koupání. Ti, kdo s námi nešli, chyběli. Voda byla opravdu velmi teplá, takže nadšení z prvotního ochlazení nebylo tak horké, ale stačilo pár temp a trocha dalších pohybů a bylo dobře. Celá akce až po obléknutí trvala 20 minut. To není tolik, pokud uvážíme, že předešlá navigační zastávka trvala 12 minut.

Tak a jedeme dál. Nyní je cesta polní. Jede se po ní velmi dobře. Tedy až na pár kaluži a strhující závěr v podobě kopce nahoru, jehož povrchem byla mocná vrstva naplaveného písku. Vyjel jsem to. Nahoře jsme se zase sjednotili a vydali se po asfaltu. Jelo to náramně. Asi 5 kilometrů. A to už jsme v Hradci Králové a chtělo by to pivo a něco sníst. Na druhý pokus máme hospodu. Má venkovní prostor řešen zastřešenou zahrádkou. Je to tu příjemné. Pojedly jsme. Popili a při pohledu na nebe a na meteo radar pochopili, že nikam nejedeme. Za pár minut to opravdu přišlo. Bouřka jako blázen. Dokonce jsme viděli, jak na vzdálené straně za polním letištěm sjel blesk a ve vesnici naproti se rozhostila tma.

Dig.

Na tom letišti právě probíhal rockový festival Rock for people a bylo to tam, průj, dost divoké, dokonce toho dne se nějaké vystoupení neuskutečnilo.

Sar.

Celé toto nadělení trvalo do deseti hodin. Pak bouřka odlula někam jinam. My jsme zvedli kotvy a nočním Hradcem dojeli na nějakou velkou křižovatku, kde Michal píchnul. To chce!...

Po opravě pokračujeme po stezce. Je tu tma a popadané kusy stromů. Asi se tu děly hrozná věc. Z Hradce se nám povedlo vyjet hladce... A pak jsme tmou dojeli na polní cestu. Kromě toho že je tma tu také stojí voda. Projeli jsme to a dojeli do lesa. Jako první pozdrav je tu modrý kovový kontejner. Vydali jsme se najít plac. Bylo to lehčí, než jsem čekal. Postavili jsme ležení a krátce po půlnoci usnuli...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Roudnička	52	1061	81	15,8	32 - 18

Ráno 6.7. pátek

Probudili jsme se v půl deváté. Kolem panuje rušno. Rozložili jsme se totiž na nějakém větším souběhu lesních cest.

Okolo se proměnádují houbaři, jogisti, cyklisti, autisti (to možná taky ale mají se na mysli automobilisti) a jiní rušiči ranní pohody. Chybí už jen letadlo a loď. Aha, tak už jen loď... Snídáme,

balíme a připravujeme se na jízdu. Je nádherně, po včerejší bouřce ani památky.

Odjíždíme po jedenácté. Po chvilce jsme lesem prokličkovali do vesnice a na GPS krabičkách jsme našli, že půjde objet kopec. Pravda, trochu jsme kličkovali ve vesnici, ale cestu jsme našli. Pak jsme se seřadili do vláčku a postupně dosáhli rychlost 25 km/h a bez potíží jsme ji drželi. A tak jsme upalovali rovinou (konečně), slunečním skoro polednem a jede se báječně. A jedeme a jedeme a nějak toužíme po pivu. A podařilo se. Zastavili jsme v Ranči OK. Abychom si mohli něco dál, museli jsme se stát členy klubu - vizitka. Pak jsme si dali pivo a kolu. A stín. A bylo báječně.

Po půl hodině chceme odjet. Hmm, tak ne. Michal si zase zapíchal. Ono mu to

nestačilo večer... Tentokrát šlo o přední kolo. Oprava byla složitější o to, že se muselo lepit. Po pár minutách jedeme. Michal nás po několika kilometrech vevlekl na pěšinu. Byla docela Hells. Kameny, klacky, bahno..., ale jelo se dobře. Pak jsme vjeli do Pardubic. Projeli jsme zámekem a zarazili v hospodě. U Čápa. Dost dobré... Katka: „Česnečka, jakou jsem ještě neviděla. Ten dizajn....“

Dostali děkovátka.

Jedeme. Je vedro. Projeli jsme městem

a pokračovali po CT 24. Jelo se výborně. Akorát Lenka vznesla požadavek na koupání. U následných dvou rybníků nebyla vyslyšena. Je fakt vedro. Na palubě svítí 44°C. Jenomže je to v černé palubě, takže je to v reálu jinak. Také bych se vykoupal. Při navigační zastávce jsem to Michalovi přednesl. Začal se vymlouvat na zpoždění a na to, že vlastně se nikdo koupat nechce. Pak se rozjel. Aha. Ale to se mi nelíbí. Na další zastávce, kdy jsme jeli kus po hrázi rybníka se za koupáníchtivé postavil i Šnek. Celé to dopadlo tak, že se skupina rozdělila na Michala, Katku a Standu, kteří to odškráblí a zmizeli ve vedru, a na zbytek, který se vrátil na hrázi.

Dig.

My jsme mezi tím stihnuli cestou navštívit Semínský akvadukt. Zajímavá to stavba v ČR.

Mis.

Dojeli jsme k náplavce a po přendání dresu zalezli do vody. Tak to je síla. Voda má jistě přes 30°C. Lenka prohlásila, že jde o kafe. Teplotou, ale i konzistencí a barvou. Prostě to nechládilo. Ale aspoň nějaké osvěžení.

Přendali jsme se do jízdního a vydali se po předem dohodnuté CT 24, směr Kolín. Do čela se postavil Šnek a upaloval 20 km/h. Lenka mě požádala, abych se postavil do čela a Šnekovi odlehčil. Tak jo. Po pár minutách se rychlost ustálila na 24,5 km/h a jelo se krásně. A tak si tak upalujeme a je tu odbočka doprava. Odbočili jsme a zpomalili. Cesta je poněkud rozbitá. A co víc znenadání končí. Co to má být? Vracíme se. Aha. Ta odbočka je o silnici vedle. Teď už není problém. Nabíráme rychlost. Aha, tak ne. Zastavujeme. Lenka potřebuje napít a já dotáhnout šroub u levé kliky. Šnek zastavit nepotřebuje a tak jede dál. Někde se dojedeme.

Jedeme. Držíme CT 24. Na rychlost 24,5 už jsme se nedostali. CT 24 se začala klikatit, až odbočila na polní cestu. To sice nechceme, ale není jiná volba. A tak zdoláváme zásypy z mletých tašek, cihel, rozbitých obkladaček, kamení a bahna. Studuji stopy, jestli tudy Šnek opravdu projel. Podle stop to vypadá, že jo. Jedeme svou rychlostí a příliš se kochat nedá. A tak si tak jedeme a asi za půl hodiny jsme dojeli Šneka. Pokračujeme

společně. Za pár chvil je tu asfalt. Akorát opravdu velmi do kopce. Dávám 1 - 1. Mám potíže. Sílově na to mám, ale Mašinka se vzpíná, staví se na zadní kolo a podobně. Přesto jsem ji dovedl až nahoru. A zase bylo nutné dotáhnout levou kliku. Ach jo...

Lenka se Šnekem pokračují nahoru. Po opravě je dojždím. Lenka provádí zahradní pých. Má plnou kapsu jablek. Jedeme dál. Zase do kopce. Je příšerné vedro a k tomu pod mrakem. Vyjeli jsme na náměstí v Týnci nad Labem. A hele, čínská večerka. Tak jo, doplnění tekutin. A kousek vedle hotel Racek. Tak tam bude pivo.

A bylo. Pak Lenku napadlo, že bychom měli zkontrolovat telefony, zda nám někdo z druhé skupiny nevolal. Já mám nepříjatý hovor z neznámého čísla. No, kdo by to byl. Takže volání a je to Michal. Dohodli jsme se na tom, že jsou ve stejné díře, akorát na začátku u benzínky. Prý přijedou za námi. Dig.

My jsme jeli asi podobnou trasu, jen jsme navíc navštívili místní pamětihodnost, cca 100m od silnice, a sice tzv. Akvadukt, což bylo betonové koryto Opatovického kanálu, které ve výšce ca 4m překračovalo místní potok a za ním se do něho částečně vlévalo. Sar.

My zatím dopjeli první pivo. A už jsou tu. A s nimi na obzoru bouřka. Podle meteo radaru dorazí za 30 minut. To je blbě. Nestihneme dojet a postavit tábor. Takže zůstanem tady. Našli jsme způsob jak dostat kola pod pergolu a šli se zeptat na vaření.

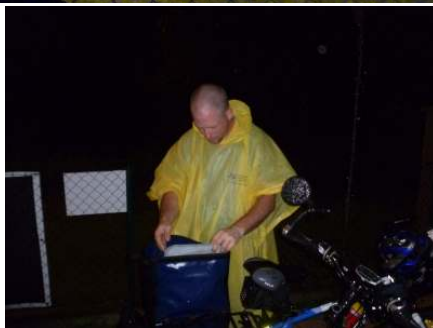
Nevařej. Ale odkázali nás na Hospůdku u Mirka. Prý je kousek. S Lenkou to půjdeme pěšky omrknout.

Tak ano, jsou to dva kousky. Ale vaří se tam a bude možné ubytovat kola před bouřkou. Upalujeme zpátky. Už je temno a silný vítr žene veškeré svinstvo proti nám. Je fajn mít plné všechno písku. Kromě toho to dost bolí. Zejména na holé části těla. Téměř jsme doběhli k ostatním. Vydal jsem pokyny a upalovali jsme k Mirkovi.

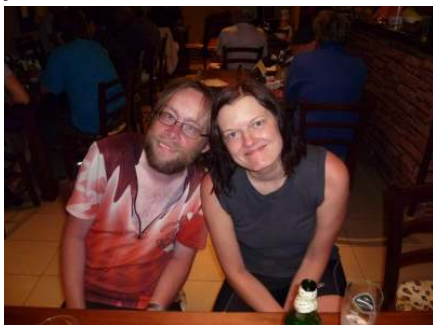
Dojeli jsme s prvními kapkami. Dali jsme kola pod střechu a zašli do lokálu. Venku se začalo dít něco neskutečného. Vítr je takový, že vzrostlé topoly jsou ohnuté tak asi na 80°, plastové židle a stolky se vydaly na výlet a zavřené slunečnický mají trochu problémy se stabilitou. Pak se silnice proměnila v řeku. Katka začíná uvažovat o hasičích - záchranářích. Zejména o sličném a silném veliteli, který ji odtud i s kolem zachrání.

Dig.

A hlavně mluvila cosi o tom, že nás odvezou do obecní školy nebo na obecní úřad jakožto místo pro evakuované, kde bude hlavně teplá sprcha a postel ☺
Mis.

Děšť se změnil v příval. Jsme tak šikovně situováni, že se nám nic neděje. Tak to se povedlo... Mezi tím jsme se napili a dali si jídlo. Mimochodem dost dobré.

Pak zvolna přestalo pršet, blesky se odebraly práskat do něčeho jiného, někam jinam. Vzduch je pěkně vyčištěn a ochlazen. Z řeky se opět stala silnice, švarní hasiči nepřišli ...

Končíme po jedenácté. Než se to stačilo poplatit, vyřídít a ukončit, skočil jsem se podívat na nocležiště. Všiml jsem si během letu těsně před bouřkou polní cesty a za ní louky. Ano je to tam to ono. Vrátil jsem se pro ostatní a zavedl je tam. Zahořeli nadšením. Pak jsme si vybrali každý své místo, postavili kulisy na noc a slezli se u nás.

Dneska jsem usoudil, že je po bouřce a další vláha nehrozí, a tudíž se nebude natahovat plachta. Tím se podstatně zlepšil přístup ostatním k našemu ležení. No, a zase to vypuklo. Hodnocení dne a zážitků ... Kecy, kecy a zase kecy a samozřejmě salvy smíchu. Zejména Katčina...

Rozpusťili jsme to po půlnoci.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Týnec nad Labem	35,9	1125	63	16,3	33 - 12

Ráno 7.7. sobota

Probudily nás dva faktory. Vedro a nedaleká střelba. Zahájili jsme snídani. Na jejím konci bylo pod mrakem, ale teplo. Na palubě mi to ukazovalo 23°C. Balíme, odjíždíme. Tedy skoro.

Se Standou a Lenkou jsme sjeli před hospodu a hodinu a deset minut čekali. Mezi tím přišli dva místní. Ti teda byli... Vyřvali si na výčepákovi pivo, Přestože je otevřeno až od dvanácti. Posadili se s náma na silnici a rozdělili se s námi o pivo.

Konečně přijel Michal s Katkou a Šnek. Velmi zvolna se vydáváme po CT 24. Zanedlouho nás zavedla do polních podmínek. Trochu mě rozladilo, že jsem šlapal jako blázen a nějak se nehýbal z místa. Poněkud mi to prokluzuje. A tak to šlo zbytek dopoledne až do Kolína.

Po rozbředlých polních cestách mezi kukuřičnými poli, prostě úžasné. Michal i Lenka se v tom stačili vyválet. Šnek jenom málem. Pak jsme se dostali na břeh Labe a po něm až do Kolína. Jelo se mízerně. Je tu terén složený ze šutrů a bláta. Cestovní rychlost se pohybovala i kolem 13 km/h.

V Kolíně jsme zase přenáramně zabíjeli čas. Zejména tím, že jsme stáli před Pizzerií, v podstatě se dohodli, že by to mohla být ona, ale hledaly se důvody proč ne. Pak se rozhodlo, že pojedeme na zimní stadion, kde jsme na jaře spali. Tam je taky hospoda a jedeme na jistotu. Když jsem to říkal já při vjezdu do města, byl jsem blb, který tomu nerozumí.

Nebyl jsi a rozumíš tomu.

Cestou se Michal s Katkou stavili ve večerce. Protože my ostatní nic nepotřebujeme, oznámili jsme, že jedeme na stadion a tam počkáme. Michal se tvářil kysele.

Dig.

Sar.

Dig.

Protože jsem tušil, že tam opět netrefím, ale Šnek nás zachránil a zavedl na tu správnou cestu...

Mis.

Dojeli jsme ke stadionu a zasedli na zahrádce. Hned se nám věnovala obsluha a než nákupčtiví dorazili, máme objednáno. Pak v klidu proběhl oběd. A zase na cestu. Pořád se držíme CT24. Dost terénem. A tak se stalo, že jsem v jednom houští málem najel do Lenky, která se zašprcla pod nějakou větví. Vzal jsem za brzdy a Mašinka žalostně zaúpěla. Už jsem nestačil podřadit a zůstal stát pod hliněnou stěnou. Hmm, špatně. Teď to musím vlíct pěšky. Dost to tu klouže. Ale zdolal jsem to. Stejně tak Lenka a ostatní. Pak to zase nějakou dobu plus mínus jelo. Ale mám trochu potíže s řazením a dobrždováním. Pak se na to podívám. Teď jedeme. Drkotáním vpřed.

Dojeli jsme na asfalt. Teď je ten správný čas.

Počkáme na Šneka a já to opravím. Aha, tak jen provizorně. Praskl můstek u stojanu a drhne o brzdomý kotouč. Pomocí kladiva se to povedlo přesvědčit, že se pojede dál. Bohužel přehazovačka povídala něco jiného. Spadla do nejtěžšího převodu a nechtěla se nechat ukecat, že to bude jinak. Tak copak se to děje... Aha další prasklina. Tentokrát už nikdy nebude fungovat opěrka pro průchozí štelovací šroub. Skrz které vede lanko, které za normálních okolností hejbe přehazkou. Hmm, to není dobře. Je sobota odpoledne, jsme v terénu a oprava je nemožná. Dobře. Pomocí dolního dorazu jsem převod vyhnal až na pátý pastorek a snad někam dojedu. Velmi zvolna jsem se rozjel, dosáhl maximální rychlosti při tomto převodu a dohonil Katku a Michala. A jedeme společně dál. Ostatní prý jsou daleko vpředu. A tak jedeme a jedeme, terén je plný hlubokých kaluží a kluzkého černého bahna. Strašně to klouže a zejména pak když se najede nešikovně na hranu kaluže. A Michal leží. Hmm, to se nepovedlo. Brzdy. Zastavil jsem za ním. To jsem zvědáv na můj rozjezd. Michal se tváří, že je to legrace. Tak jo. Velmi zvolna jsem se rozjel a bez možnosti manévrování kličkoval mezi kalužemi. A najednou Katka kousek přede mnou nezvládla kluzkou a nenadále zastavila. Nemám jinou možnost, musím na opačnou stranu cesty. A asi to nemám. Nemůžu přišlápnout a brzdy nepomůžou. Skluz. Tvrdý náraz a stojím. Nějak nerozumím tomu, proč kolmo k původnímu směru pohybu. Rána to byla značná, trochu jsem se praštil, ale jinak žádné škody. Tak jedeme dál. Katka je už pěkně oházená. Její kolo neoplyvá zrovna nejděším blatníkem.

A tak jsme dojeli do Velkého Oseka. Tam čeká Lenka a Standa. Šnek nikde. Sakra! Někde jsme ho ztratili. Požádal jsem ostatní, aby rozjeli kampaň za sehnání otevřeného cykloservisu. Za nějakou dobu se našel i Šnek. Byl daleko před námi. Michal našel servis v Poděbradech. Zavolal jsem tam a pán byl ochoten se mým problémem zabývat, ale... Chce asi odejít nebo něco jiného a dal mi půl hodiny na to, abychom tam dojeli. Tak jo. Standa a Šnek se zadržli u benzínky, my ostatní hnali a já bez možnosti přeřadit je sotva stíhal. Upalovali jsme celých pět kilometrů, pak tam chyběl most a hned za náhradní lávkou byli Slavníkovci. Tedy památník ukončení existence jejich rodu. Dig.

Je to Libice nad Cidlinou a bylo to v 10.stol. n.l.

Sar.

Přestože spěcháme, zastavili jsme se tu.

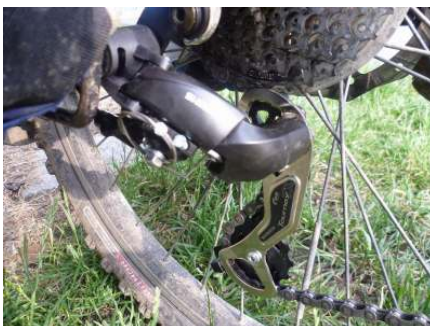

No, pěkné, jedeme.

Po velmi obtížném rozjezdu jsme se vrátili na CT 24 a mazali dál. Za pár minut jsme ve městě. Akorát malinko drhla navigace. Ale nakonec jsme to našli.

Zastavili jsme u rodinného domu se servisem a zazvonili na pana servisáka. Přišel a zajímalo ho, o co jde. Pak mě vzal do svého království a dal mi vybrat. Když jsem tak učinil, docela ocenil můj výběr a začal mě považovat za odborníka. Aha, je nejvyšší čas odjet. Sice mi nabízel, že mi to vymění, ale viditelně si oddychl, když jsem mu řekl, že si to vyměním sám. Poděkoval jsem mu za ochotu a jedeme. Ne daleko. V hospůdce pod mostem čeká Šnek a Standa. Pomalu jsme tam dojeli a začal jsem s opravami. Kromě stojanu je pryč parkovačka a dříve jmenovaná přehazovačka. Oprava proběhla zdárně a nad očekávání rychle. Celé to trvalo 20 minut.

Ostatní se slezli v hospodě a Lenka zjistila, že nemá helmu.

Tak to je blbý. Akorát neví, kde jí ztratila. Bylo podezření, že jí to ukradli při kupování zmrzliny. Přesto se vydala zpět k cykloservisu. Opravy dokončeny, helma nalezena, pivo vypito, Jedeme.

Do Nymburka je šest kilometrů, jede se báječně. Pravda, fouká protivítr, ale je naštěstí ne studený. Nymburkem jsme proletěli, ani jsme nevěděli jak. Mašinka funguje báječně, skoro jako nová. Jedeme tak dlouho, až Katka požádala o zastávku na koupání. Ale jo. Akorát se vyskytly obavy z ekologické katastrofy v souvislosti se vstupem nás všech do vody. Nakonec k nijak závažnému úhynu flory ani fauny nedošlo. Na druhou stranu se, aspoň já, cítím naprosto skvěle.

Pokračujeme podél řeky až do Ostré u jezera.

Projeli jsme okrajem vesnice a zakotvili v kempu zejména v občerstvení Ryo. Se Šnekem jsme konstatovali, že už jsme tu byli. A mně se plní další přání. Je tu rambajs na živo. Jmenuje se to Rebel Rock. Dva muzikanti živí a dva elektroničtí. Dohromady jim to zní dost dobře. A kromě toho jsme tu povečeřeli. Prostě paráda. Teda večer fakt fantastickéj. Dokonce jsme několikrát připili na Šnekovo narozeniny. Kromě toho kapela spustila odhrůvačky a teprve to začalo být zajímavé... Akorát budeme muset odjet. V kempu spát nechceme a tak dál.

Odjeli jsme v jedenáct. Je tma, pohyb po stezce žádný. A tak jedeme, až nemáme Šneka. Standa mu vyrazil v ústřety a tak notnou dobu nemáme ani jeho. Vydali jsme se za nimi všichni. Musí tam být něco prachsakra výjimečného, když se nevrací ani Standa. Popojeli jsme zpět pár desítek metrů a potkali jsme oba pohřešované, kterak přijíždějí z polní cesty z úplně praštěného směru. Dobrý, jsme všichni, jedeme najít nějakou ložnici.

To se asi po kilometru podařilo. Zajeli jsme do mlází, postavili stanové městečko a tradičně se slezli u nás. Zábava nevázaná, až bujará trvala do naší oblíbené jedné hodiny. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Ostrá u jezera	44,5	1194	68	13,7	36 - 12

Ráno 8.7. neděle

Probudily mě těžko zařaditelné zvuky. Po jejich lokalizaci zjišťuji, že Standa balí. Aha, jasně. Včera to říkal, že pojedje nad ránem sám asi do míst, kam my to nestihneme. Je půl sedmé.

Standa odjel. Jen jsem zavřel oči, byly tu další zvuky. Tentokrát vzdálené, ale jasně rozlišitelné. Je to ranní život v kempu, kde jsme večeřeli. Ještěže jsme tam nezůstali...

Oficiální probuzení nastává v 8. A pak to šlo jako několik posledních rán. Šnek je připraven k jízdě v 9, Já s Lenkou v 9. 05. Dohodli jsme se na tom, že pojedeme napřed a někde se sejdeme v hospodě.

Vyrazili jsme. Najeli jsme na CT 24 a pokračovali po břehu. Je pod mrakem, úžasný vzduch, jde se báječně. Za nějakou dobu vysvitlo slunce a bylo skvěle. A tak jsme si tak jeli a jeli a povídali jsme si a najednou je tu Káraný. Znáš tady dobrou hospodu. Akorát ji nemůžu najít. Skončili jsme v bistru U Hroznu. Je půl dvanácté a právě přišla SMS od Michala, že s Katkou právě vyjíždějí. Nevadí. Dáme ještě jedno a pojedem do Brandejsa do normální hospody.

Jedeme. Jízda je báječná. Za pár minut jsme v Staré Boleslavi. S otevřenými vařičkami hospodami je to tu slabší. Po nějaké době jsme měli tip na Pizzerii a Steak house. Lenka vybrala Pizzu. Chvilí jsme ji hledali, a když jsme ji našli, byla zavřená. Dobře, Steak house. Cestou jsme potkali Klášterní vinárnu. A to je ona. Akorát zatím nemáme Katku a Michala. Navíc začalo zlobit spojení. Ale nakonec jsme se s nimi domluvili a než nám přinesli jídlo, byli tady.

Proběhl vynikající oběd. A po něm výborný relax. A samozřejmě povídání...

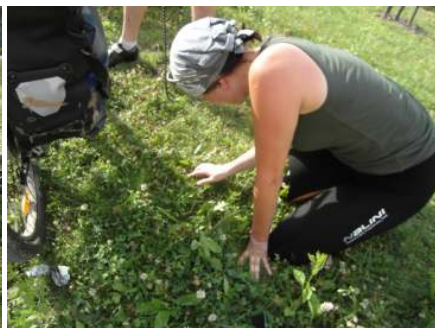
Posílení a zároveň vyčerpání vedrem odjíždíme. Je 15 hodin. Trasu už nedáme. Změna spočívá v přejezdu rovnou na Prahu. Tedy v Brandýse přejet most, který funguje jen pro pěší a pak dál na Zápy a obvyklou východní návratovou. A tak se také stalo. Ještě než jsme odjeli, varovali nás místní, že na most se s kolem smí, jenom když se vede a na druhé straně většinou stojí měšťáci a vybírají to tam. Tak jo, díky, jedeme.

Je vedro, pálí slunce, nad silnicí se tetelí vzduch. Z kopečka jsme dojeli k mostu. Skutečně, píšou tu, že máme sesednout z kola. Je to tu úzké, a kdyby tu bylo víc pěších, bylo by nutné sesednout. Takhle pomalu a opatrně jedeme dál. Vyjeli jsme z koridoru a nedali přednost zprava přijíždějícímu vozu městské policie. To mělo ten následek, že jsme je na chvíli zdrželi a zaměstnali na dobře viditelném místě, a tak Lenka se Šnekem, nacházející se ještě v koridoru měli čas sesednout a být vzorní.

Pak jsme v klidu a ne moc rychle opustili Brandýs, přešli dálnici a jsou tu Zápy. Šnek jede extrémně pomalu. Něco je špatně. Zastavili jsme v oblíbené hospodě a nepoznali ji. Je to tu úplně přestavěné. Kromě toho tu začali na zahrádce obsluhovat. Tak jo, tím lépe. V klidu jsme dali pivo a páčili ze Šneka, co mu je. Je to tvrďák. Nedostali jsme to z něj. Já si tak nějak pro sebe myslím, že to souvisí s jeho včerejším intimním kontaktem s panem asfaltem. Nakonec ta rozsáhlá odřenina kolena a holeně by tomu napovídala. No to nic. Pokračujeme v jízdě. Zatáhlo se a začalo poprchávat. Hruža! Teplá voda, která neosvěžuje a při dopadu na rozpálený asfalt se okamžitě odpařuje.

Dojeli jsme na křižovatku, kde se odbočuje na Svěmyslice. Zastavili jsme a čekali na Šneka. Jakmile dojel, zastrčila mu Lenka, bez možnosti protestů do pusy cosi na povzbuzení. Samozřejmě na bázi bylin. A jedeme dál. Přestalo kapat a zase vylezlo slunce a je horko. Ke Šnekově nevoli jsme minuli hospodu v Satalicích a pak za jeho nezájmu projeli Kyje kolem rybníka. Sjedem terénem a po panelovce jsme opustili Rokytku a zajeli do nového sídliště Hrdlořezy. Vede tu chodník skrz. Je do kopce. Ne moc, ale hned na začátku je asi dvacetimetrový vyhoup. A to byl další význačný bod výpravy.

Když mám v cestě něco takového já, tak kousek před tím podřadím, přišlápnu, nechám se setravností, ale i šlapáním vyvézt, kam to jde, tam znovu podřadím a tak to jde, dokud je kam podřazovat, nebo dokud trvá kopec. Ne Tak Michal. Ten rovnou trhá řetězy. A když se je pak snaží snejtovat, je to velká sranda. Třeba když mu čep o průměru 3,5 mm a délce 4,5 mm upadne do trávy, přičemž jej Katka hledá a neví, jak to vlastně vypadá, nebo když je díky vlivu něžného pohlaví rozptylován a zavede řetěz napínákem jinudy, než to vymysleli výrobci. Bavíme se výborně. Tedy kromě Šneka... je záдумčivý.

Hotovo, jedeme dál. Objeli jsme Kaufland, dali se na Spojovací, z ní uhnuli Na Balkán a po vysilujícím stoupání stanuli na vrcholu kopce a počkali na Šneka. Jede teď sice lépe, ale na Tour de France to zatím není. A tady bude změna. Navedl jsem nás zadem do parku za Pražáčku, pak stezkami na Vítkov. Aby poruch a nesnáží nebylo málo, upadla Šnekovi bagáž. Naštěstí nejel nijak závratnou rychlostí. Takže to jen posbíral a jelo se dál. A jsme na Vítkově. Jedeme severní cestou, pak skrz tunel doůl a po brutálním sestupu jsme na nikam nevedoucí krásné nové stezce. Po ní pohodově a krásně jsme za asi minutu U Bulhara. A to je vlastně všechno. Loučíme se se Šnekem a Katkou, kteří odtud pojedou na nádraží a s Michalem, který je tam vede. A jak to řekl Šnek, Tak čau a příští týden odpoledne v Příbrami.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	42,4	1248	53,9	14,1	35 - 21

Celková technická data:

Účast Šest Labechtivých...: Šnek, Dig, Standa, Michal, Lenka a Katka
 Oficiálně přiznaná kilometráž 283 km

Příště

EXPEDICE 2012

<u>Trasa výpravy</u>		
Praha	Kladruby n.L.	Svémyslice
Stará Paka	Týnec n.L	Dehtáry
Horka u Staré Paky	Kolín	Radonice
Hostinné	Velký Osk	Praha -Žižkov
Nemojov	Poděbrady	
Dvůr Králové	Nymburk	
Stanovice	Ostrá	
Kuks	Kárané	
Jaroměř	Bradýs n.L	
Hradec Králové	Zápy	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacína (Jař), Lenka (Leg), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Co dodat? Zase to bylo fajn. Že haprovala navigace? Jo. A co má být. Michal se nechal rozhodit šlendriánem Českých drah. Stane se. Akorát jsem poněkud zaskočen množstvím pádů. Na téhle výpravě kromě Katky, která měla párkrát namále a mě, kdy jsem jen jednou fakt málem ležel, upadli všichni. Někteří i opakovaně. Vid' Šneku. Také množství poruch je nevídané. Ale mám za to, že jsme si to teď vybrali a v dobách příštích bude pokoj.

Tak příští týden v Příbrami... Dig.

Perly: ...Šnek vytrajektoval 3 piva... (z vyprávění o zdolávání živlu loďmo)

Výňatek z milu od Katky:

Ahoj Digu,

díky za fotečky! V práci mi to vůbec neběží, tak se těším, až se na ně podívám po víkendu doma.

Přeji vám krásnou velkoexpedici, pro mě byla krásná a vyjimečná ta mikro a moc Ti za vše děkuji!

Taky držím palce, ať je mašinka fit, moje kolečko dostalo zabrat jako asi nikdy :-)

Posílám sluníčko a těším se zase na viděnou.

Pozdravuj Lenku a samozřejmě také všechny velkoexpedičany.

Pa, Katka.

© Hell's Tour_{club} 2012
Dig & Mis & Sar
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu